

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα ένένα,
και αυτός ο χρόνος θάχη περισσεύματα γενναία.

Ό Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς άνέχωμαι,
μοναχά 'στάς Έπαρχίας — και 'στό 'Βξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άνκρατής — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Διακόσα τριανταεννά
κι' ο Φασουλης εις τά πανιά.

Ένδεκα Φεβρουαρίου
και σχολή βουλευτηρίου.

Μπάλ ντ' άνφάν του Φασουλή
έν λαμπρότητι πολλή.

(Τό μέγαρον του Φασουλή άστράπτει έν χλιδή,
όπου ο νοός του καθενός σκοτιζεί νά τό 'δῃ.
'Ανθη και ρόδα σπάνια, πολύτιμα μπουκέτα,
πέντ' έξη πολυέλαιοι, ψηφιδωτά παρκέτα,
χρυσά παραπετάσματα, εικόνες σκανδαλώδεις,
ή βασιλις 'Ηρωιδιάς κι' ο άσελγής 'Ηρώδης,
ή 'Αφροδίτη παίζουσα μαζί με τό παιδί της,
ο 'Αρης 'στό δικτυωτόν μετά της 'Αφροδίτης,
ο Ζεύς ως ταύρος, ως βροχή, κι' ως κύκνος παραπέρα,
οί του Ροδόλφου έρωτες μετά της Βερσκέρα,
και άλλαι ήλεκτριζουσαι τό άσθενές σαρκίον,
άλλά και πλουσιώτατον ύπάρχει κυλικειον,
και καλικέλαδα πτηνά έντός κλωδών χρυσών
και παππαγάλος έξαφνα εκεί παραπεσών,
και πτερωτόν τήν είσοδον φυλάττει άγγελουδι,
κι' ο Φασουλης παρίσταται με φράκο του Σκουλούδη,
ή δε κυρία Φασουλή μετά περιδεραιών
νομίζεις ότι συμπληροί τό θέαμα τώραιον.
Τά δε μικρά των τά τρελλά με ώμορριά και χάρι
άπό τό ένα χέρι των βραστούν μικρά στηλιάρη,
και μεταξύ των όμιλουν εις διαφόρους γλώσσας
με τόσοις χαριεντισμοίς και διαχύσει τόσας.
Τό πάν μεγαλοπρέπεια και πλούτος και χλιδή,
και πρώτοι πρώτοι έρχονται 'στον οίκον έν σπουδή
ο Περικλής κι' ή Περικλή και τά παιδιά των όλα
και ή μικρά των δεσποινίς, ή Κάκια ή μαριόλα.)

Η Π. — Καλέ με σέρ, κλέ με σέρ... πριγκικικώς, φιλόκτη,
με τούς μεγάλους σου χορούς μῆ; μπκί; εις μέ; 'στό μάτι.
Η Φ. — Α! μπά! δέν είναι τίποτε, κυρία, τούτ' ά φέ...
Η Π. — Ντί ντόν, ντί ντόν... και τί πικρέ και πλούσιον μπουφρέ!
Η Φ. — Μά τί σαρκάντ ή Κάκια σου!...
Η Π. — 'Αλήθεια μου τό λές;
Η Φ. — Σού όμιλώ σε ριεζμάν...
Η Π. — Μου τόπικν και πολλαίς...
'Αλλ' όμως και τά βήτρ άνφάν τί ώμορρα που είναι!..
τό λέγουν όλ' αι' δεσποιναι και όλ' αι' δεσποσύναι.
Η Φ. — Μιχ κουδερνάντα και' αυτός έπηρα Γερμανίδη.
Η Π. — Προχθές εις τόν περίπατον με τήν νταντῆ τά είδα.
Μά τί μποτέ και τί έσπρί... που είναι νά τά χάσης.

(Η Φασουλή κι' ή Περικλή αρχίζουν τά συστάσεις,
και της κυρίας Περικλή ή έπταέτις κόρη
άσπάζεται της Φασουλή τόκταετός άγόρι,
ένφ δε άγκαλιζόνται και τρέχουν 'στό παρκέτο
ο Φασουλης ώπει πονών λαλει 'στον Περικλέτο.)

Ο Φ. — Ζούρ φορτυνέ ντε νότρο άνφάνς
κάν νού ντιζιόν μαμμά, παππά...
ζούρ ντι μποννέρ 'ε ντ' έννοσάνς,
και τῆ λοιπά και τῆ λοιπά.
Ο Π. — Πραγματικώς, μόν σέρ άμί!..
Ο Φ. — Ω παιδικοί μου χρόνοι!..
Ο Π. — Τώρα μάς τρώνε, μόν άμί, τά βόσκια κι' οί' πόνοι!

Ο Φ.—Ζεὺς φορτυνὲ ντὲ νὸτρ ἀνφάνς...

Ο Π.— Ἡ κόρη μου ο' ἀρέσει;

Ο Φ.— Παρὸλ ντοννέρ, βρὲ Περικλῆ, δακτυλιδένια μέση !..
μινιζὲν ἐ πάλ κέμ ἐν σουάρ 'ντ' ὀτὲν ἀ λὰ Μυσσὲ...

Ο Π.— Ἀπὸ προχθές, βρὲ Φασουλῆ, τῆς ἔβαλα κοροέ.

(Εἰσέρχονται ὅτῃν αἴθουσαν ἢ Κᾶ, ἢ Ψτὶ καὶ ἄλλαι κυρταὶ πολυτάλαντοι καὶ δέσποιναι μεγάλαι με ἔλα των τὰ φίλτατα καὶ ἀκακα μωρὰ καὶ διακχύνεται παντοῦ ὁ γέλως καὶ ἡ χαρὰ. Φιλοῦνται, τρέχουν καὶ πετοῦν με μπράτσα γυμνωμένα, με ρόδα εἰς τὰ στήθη των καὶ με μαλλιά λυμένα, τὰ βλέπουν δ' οἱ γεννήτορες μετὰ χαρᾶς μεγάλης καὶ ἡ μία πλέκει στέφανα εἰς τὰ παιδιὰ τῆς ἄλλης. Ἐν τούτοις ἐμφανίζονται καὶ δεσποινίδες τόσαι αἰγλήσοσαι, χαρίεσοσαι, φιλομειδεῖς, σκιρτῶσαι, καὶ εἰς ὤμους χύνεται γυμνοὺς ἢ ἀφρονός των κόμη, καὶ εἰσέρχεται με τὰς μικρὰς καὶ ἡ Ροζοῦ ἀκόμη.

Ἀλλὰ ἐμδαίνει μετ' οὗτῆς τῆς παιδικῆς ἀγέλης καὶ τὸ γνωστὸν ἀνφάν γκατέ, ὁ Φίλιππος ὁ Δέλης, πρὸς δὲ ὁ γέρο Καλλιγᾶς, μικρὸς ἐν τοῖς μεγάλοις, ὁ Λεονάρδος, ὁ Ψιακῆς, ὁ στρατηγὸς ὁ Ράλλης, ὁ ἕνας καὶ ἄλλος νεαρὸς τοῦ τόπου εὐπατρίδης, πρὸς δὲ καὶ ὁ μικροῦτσικος ὁ Παρασκευαῖδης, ὁ κύριος Πατρίκιος, ἡ θάλλουσα νεότης, Σκουλούδης, Σγούτας, Μαυρουδῆς, καὶ ὁ Τοιγγρὸς ὁ [Χιώτης.

Κατόπιν ὁ Γενήσαρλης καὶ τόσοι χορευταὶ καὶ ὁ Λεμαίτρ καὶ ὁ Μονθολὼν καὶ ἄλλοι πρεσβευταὶ μετὰ σταυρῶν καὶ σεληνῶν καὶ ἡλίων καὶ ἀστέρων, μὰ καὶ ὁ Κόζεκ ἔρχεται μετ' ἔλου τοῦ ὀμίλου, γὰρ δὴ θανάτους ἐνταυτῷ βαρὺ τὸ πένθος φέρων, τὸν τοῦ Ροδόλφου θάνατον καὶ τοῦ ὀκιοῦ του σκύλου. Καὶ ὁ Ζερὺ ὁ Γραμματεὺς μετὰ Γάλλους μερικὸς καὶ ὁ τῆς Ρίρτας πλοίαρχος μετὰ Ρώσους ναυτικούς, καὶ ὁ Θεοτόκης μετ' αὐτῶν καὶ ἄλλοι ἐν τοῖς πρώτοις, ἐν οἷς καὶ οἱ πρόφην Ἰπουργοὶ Μανέτας καὶ Βουλπιώτης, ἀρχίζει δὲ ὁ Φασουλῆς προσφώνησιν εὐθύς, καὶ συγκινεῖται δι' αὐτοὺς μεγάλως ὁ καθείς.)

Ο Φ.— Μανθάνω μετὰ λύπης μου πῶς Ἰπουργοὶ δὲν εἰσθε καὶ λέγουν ὅτι κατ' αὐτὸς καὶ οἱ δύο παραιτεῖσθε, διότι, ἐξοχώτατοι, με ἔλα σας τὰ φῶτα δὲν πέρνει ἀπὸ Γαλλικὰ τὸ ντόπιό σας κεφάλι, καὶ ἤδη, ὅτε θὰ γενοῦν σπουδαῖα γεγονότα, πρέπει καὶ σεῖς ὅτῃ Γαλλικὰ νὰ εἰσθε παππαγάλοι, καὶ γὰρ τῶν γάμων ἐφθασε ἡ ἑνδεξὸς ἡμέρα, ὅπου Μονάρχαι κραταῖοι θὰ ἔλθουν ἐδῶ πέρα, καὶ δὲν θὰ εἰμπορέσετε νὰ συνεννοηθῆτε ὁπόταν εἰς τ' Ἀνάκτορα μετὰ τούτους εὐρεθῆτε, καὶ εὐτω πως θὰ προσβληθῆ ὅτι οὗς ἐπισήμους ξένους ἢ ἐξυπνάδα ἢ πολλῆ καὶ ἡ εὐκλεία τοῦ γένους. Μὲ θλίψιν ἀπερίγραπτον ὅτῃν οἶκον μου σὰς βλέπω καὶ εἰς τὴν ἐκμάθησιν αὐτῆς τῆς γλώσσης σὰς προτρέπω, ἐφ' ἣ σὰς δίδω ὄρωρᾶν ἐξάγων ἐκ τοῦ κόρφου τὴν μέθοδον τὴν Γαλλικὴν τοῦ πάλαι Ὀλλενδόρφου.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ ἠκούσθησαν ἀλαλαγμοὶ καὶ κρότοι

καὶ ἐθώπευσε τὴν ἀχαμνὴν γαστέρα τοῦ Βουλπιώτη, ὁπόταν φθάνει ἐξαφνα παχὺς φουστενελάς καὶ ὁ ἕνας καὶ ἄλλος τῶν Ρωμηῶν δαφνοστεφῆς ὀπλίτης, καὶ μετ' αὐτῶν εἰσέρχεται ὁ μέγας Δαμαλᾶς, ποῦ εἶναι ὑποψήφιος καὶ αὐτὸς Μητροπολίτης, καὶ ὁ Παυλίδης τῶν αὐγῶν ἐξ αἰγλῆς ἀνταυγάζων, καὶ ὁ Δῆμαρχος τοῦ Ἀστειος περὶ νεροῦ κραυγάζων, μὰ φθάνει καὶ ὁ Στάικος γοργὸς μετ' Ἀστυνόμων, λέγων πολλὰ περίεργα περὶ τῶν ὑπονόμων, καὶ τέλος ὁ Πρωθυπουργὸς μετὰ τὰ ψηλὰ φωκὸλα, καὶ ἔμπρὸς τοῦ ὑποκλίνονται τὰ Φασουλᾶκια ἔλα.)

Ο Φ.— Ὡς εὖ παρέστης, ἐνδοξε Πρωθυπουργὲ τοῦ κράτους, μαζὶ με ἔλα τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἐκλαμπροτάτους. Καὶ ἐγὼ καὶ ἡ κυρία μου καὶ ὁ κόσμος σὰς συγχαίρει, διότι ἐγλυτώσατε ἀπὸ τοὺς βουλευτάς, καὶ τὰ παπούτοια ἔλοι των ἐπῆραν εἰς τὸ χέρι, καὶ ξύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν χορεύει κατ' αὐτάς. Διὸ τολμᾶ καὶ ὁ Φασουλῆς μετὰ σὰς ν' ἀναφωνήσῃ πῶς ἡ Ἑλλὰς προώριστα νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

Ο ΤΡ.— Σὰς ἀναγγέλλω μ' ἐξαφιν καὶ μ' ἐνθουσιασμὸν πῶς τὸν πολλὸν ἐπέρασα προὑπολογισμὸν, καὶ ἤδη βλέπω ἄσμενος τριγύρω συνηγμένους τοὺς τρισολθίους χορευτάς καὶ τοὺς καρποὺς τοῦ γένους, συγχαίρω δὲ ἀπὸ ψυχῆς τὸ ἕνα καὶ ἄλλο φύλον, διότι ρέπει ὅτῃν χορὸν καὶ θέσει τε καὶ φύσει, καὶ ἐκ τούτου καταφαίνεται καὶ εἰς πάντας εἶναι ὀθλον πῶς ἡ Ἑλλὰς προώριστα νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Πρόεδρος φωνάζει «καὶ τοῦ χρόνου,» καὶ ἰδοὺ οἱ βασιλόπαιδες πλακόνουν ἐσπευσμένως, καὶ μόνον ὁ Διάδοχος δὲν ἔρχεται τοῦ θρόνου, διότι ἐμποδίζεται ὡς ἀρραβωνιασμένος.)

Καὶ προσφωνήσεις γίνονται τοῦ Φασουλῆ πολλαὶ καὶ παιανίζ' ἡ μουσικὴ τὸ ἔλας τὸ Ζουμπιλέ, ὁ δὲ Μανέτας ἐξαφνα μετὰ τὸν Βουλπιώτη φεύγει, καὶ εἰς τὴν μέθην τοῦ χοροῦ ἀφίνονται τὰ ζεύγη, χορεύουν δὲ τὴν Φασουλῆ κομποὶ λιμοκοντόροι, χορεύει δὲ μετὰ τὸν Ζερὺ καὶ ἡ μικρὰ τῆς κόρη, ὁ δὲ υἱὸς τῆς φαίνεται μετὰ μιᾶς μεγάλης καὶ βιζαβί μετὰ δὴ μωρὰ ὁ στρατηγὸς ὁ Ράλλης. Ὀρμᾶ καὶ ὁ Δέλης ὅτῃν χορὸν μετὰ πρώτην εὐκαιρίαν, χορεύει δὲ καὶ ὁ Φασουλῆς τοῦ Κόζεκ τὴν κυρίαν μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ τέχνης ἐξαίρετου, τῆς Ρίρτας δὲ ὁ πλοίαρχος μετὰ τῆς Περικλέτου, ἀλλὰ εἰς ἕνα στρόβιλον ἐξαίφνης τοῦ χοροῦ τῆς Περικλέτου λύνεται τὸ ἄσπρο μισοφόρι, ὁ Σγούτας δὲ βρυχώμενος ἐν μέσῳ τοῦ σωροῦ τοιμπᾶ ὅτῃν μπράτσο τὸ δεξιὸν τοῦ Περικλῆ τὴν κόρη, πλὴν τὸ συμβάν ὁ Περικλῆς μακρόθεν διακρίνει καὶ εἰς τὸν Σγούταν προσελθὼν τρεῖς καρυδιαῖς τοῦ Ἐνφ δὲ γίνονται αὐτὰ ὁ Φασουλῆς χαζεύει [δίνει. καὶ εἰς τοὺς κύκλους τῶν παιδιῶν τοιαῦτα ρητορεύει.)

Ο Φ.— Ὡ μετὰ ἀνφάν ἀγαπητά, εὐδαίμονες βλαστοί, λυμῆρ ντὲ γκρέκ, καὶ μέλλοντες πολῖται καὶ ἄστοι, ὦ ἄρρενα καὶ θήγεια καὶ οὐδέτερα προσέτι, ὅπου περνοῦν ἀμέριμνα τὰ παιδικὰ σας ἔτη, τὴν πρώτην ἀδολὸν χαρὰν μὴν κρύπτετε ὅτῃν στήθη

καὶ ἀπὸ τῶρα μάθετε τὰ τῶν μεγάλων ἦθη,
 τῆς εὐγενείας τοὺς λεπτοὺς καὶ ἀβροτάτους τρόπους,
 καὶ ἀρχίσετε νὰ κάμνετε τοὺς σοβαροὺς ἀνθρώπους.
 Μὴ μὲ ἀθῆνα παίγνια περνᾶτε τὸν καιρὸν σας,
 μόνον τῆς μῦθας οἱ χοροὶ ἄς εἶναι ὄνειρόν σας,
 ἡ μέθη καὶ ἡ ἔκστασις στροβίλου παραφόρου,
 τρεῖς ὑποκλίσεις ταπεινὰ κομποῦ λιμοκοντόρου,
 οἱ ἔπαινοι καὶ οἱ θαυμασμοὶ παντὸς ἀβροῦ κυρίου,
 ἡ χάρις ἡ ἐπαγωγὸς βλακῆς Σεκρεταρίου,
 τῶν νεύρων ἡ ἐξέγερσις ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου,
 ὀλίγον χειροσφίξιμο σφριγῶντος διπλωμάτου,
 οἱ φθόγγοι τῆς Μομζὲλ Νιτωὺς ἢ ἄλλης ὑπερέτας,
 κανένα λύσιμον κρυφὸ κορσὲ ἢ καλτσοδέτας,
 ὀλίγος ἔρωσ τῆς στιγμῆς, σπρωξίματα τρελλά,
 τσακίσματα, λυγίσματα, κιχλίσματα πολλά,
 μὰ τουαλέτα τρὲ ζολί, καθρέπτῆς νύκτα ἄμερα,
 συζήτησις καὶ σχόλια περὶ τῆς Βερασκέρα,
 λατρεία καὶ θυμίαμα πρὸς τὴν θεὰν τῆς Πάφου,
 εἰς σίζυγος φλεγματικὸς μὲ κέρατα ἐλάφου,
 κοκκύ, μπαττὺ ἐ τρὲ κοντάν, συρμός, κοκεταρία,
 δαπάναι, διαζύγιον καὶ μὰ ζωντοχηρεία.
 Ποτὲ ἄς μὴ σὰς συγκινή ἔν αἰσθημα γενναίον,
 οὐδὲ πατρίδος εὐκλεία, οὐδὲ στοργὴ γονέων,
 οὐδ' ἔρωσ τις τὰς παρειὰς τῆς κόρης πορφυρόνων,
 οὐδ' ἀρετὴ καὶ παιδεύσις καὶ ρόδα Μαραθῶνων.
 Μὴ πρὸς θεοῦ αἰσθάνεσθε ποτὲ σὰς συγκινήσεις,
 ἄς μὴ σὰς τέρπη, μὲζ ἀνφάν, οὐδ' ἡ ἀνθοῦσα φύσις,
 οὐδὲ ἀμνῶν σκιρτήματα, οὐδὲ ἀθῆνος γέλως,
 οὐδὲ σεμνῆς ποιήσεως καὶ ἀρμονίας μέλος,
 οὐδὲ καμμία παιδιὰ, οὐδὲ πτηνῶν φωνή,
 οὐδ' ὅ, τι ἄλλο τὰς μικρὰς ὑπάρξεις συγκινεῖ,
 καὶ ἄς εἶναι μόνον ὁ χορὸς καὶ ἡ κοκεταρία
 ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν φροντίς καὶ φλυαρία,
 καὶ ἀσχολεῖσθε εἰς αὐτὸν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων,
 ἵνα μὴ λέγεσθε βλαστοὶ βναύσων καὶ προστόχων.
 Μὰς φθάνει τόση ἀρετὴ καὶ τιμιότης πλέον,
 καὶ ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν εἰς πάντα ψωραλέον.
 Γιὰ τέτοια κευρουφέξαλα μὴν ἔχετε σεκλέτι,
 ἀφήσετε διὰ παντὸς τὰς σκέψεις τὰς γελοίας,
 καὶ εἴθε ὅταν φθάσετε ἴσῳ δώδεκά σας ἔτη
 μ' ἐξογκωμένα; γύρω μου νὰ σὰς ἴδῳ κοιτίας.
 Ναί, μὲζ ἀνφάν ἀγαπητά, δὲν θέλετε καὶ οἱς,
 πᾶς ἄρρη γόνος τρυφερὸς καὶ πᾶσα κορσις,
 νὰ σκέπτεται περὶ χορῶν πολλά τε καὶ μεγάλα,
 ἐνῶ ἀκίμη τρέφεται μὲ παραμάννας γάλα;
 καὶ ὅταν μεγαλώσετε δὲν ἔχετε τὸν πόθον
 νὰ φέρετε καὶ οἱς ἴσῳ κανένα πλάσμα νόθον;
 Πρέπει νὰ ἔχη καὶ ἡ Ἑλλάς ἴσῳ μέλλον ὡς σωτήρας
 λιμοκοντόρους χορευτὰς καθῶ: καὶ ζωντοχήρας,
 νὰ εἶναι ἄδεια ἢ καρδιά καὶ ἄδεια τὸ κεφάλι,
 ἂν θέλῃ νὰ φωνῇ καὶ αὐτὴ ὀγρήγορα μεγάλη.
 Ἐμεῖς ποσῶς δὲν ἔχομεν ἀνάγκην στρατοπέδων,
 διότι δι' αὐτῶν ποτὲ τὸ ἔθνος δὲν ὑψώθη,
 καὶ μόνον ἂν φροντίζωμεν περὶ χορῶν τῶν παίδων
 πιστεύω νὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι.
 Δι' ὅλα ταῦτα, τέκνα μου πολυαγαπημένα,
 χορεῦετε νυχθημερὸν ἐν ὀργασμῶ καὶ λύσσει,
 καὶ τῶρα ὅλα σας μαζί φωνάζετε μ' ἐμένα
 πῶς ἡ Ἑλλάς προώριστα νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς εἰς τῶν παιδῶν τάσκει
 ἐκ μέσης τοὺς γεννήτορας τῶν χορευτῶν συγκαίρει,
 καὶ καιανίτ' ἡ μουσικὴ τὸ Ζουμπι.λὲ καὶ πάλιν
 καὶ ἐκ νέου ὄλοι ρίπτονται εἰς τοῦ χοροῦ τὴν ζάλην,
 καὶ ἀσθμαίνουσι τὰ γεννήματα παντὸς ἐκλαμπροτάτου,
 ἀλλ' ἐξαφνα ἐνός μωροῦ τοῦ φεύγουσι τὰ ψιλὰ του,
 καὶ ὄλον συνταράσσεται τὸ εὐγενὲς στοιχείον,
 ἐνῶ λαλεῖ ὁ Δήμαρχος περὶ οὐροδοχείων,
 ἡ δὲ κυρία τοῦ σπητιοῦ εἰς κρύφιν τι μέρος
 μὲ τὸν γνωστὸν τῆς Μονθολῶν γελᾷ ἰδιαιτέρως,
 τὴν βλέπει δὲ ἡ Περικλῆ καὶ ἀπὸ τὴν ζήλεια σκάζει
 καὶ μ' ἐξημμένον πρόσωπον κοντὰ τῆς πλησιάζει.)

Η Π.— Παραπολὺ ἐκόλλησες ἴσῳ Μονθολῶν, κυρία,
 καὶ ἡσούχασε, παρακαλῶ, μὴ γίνῃ φασαρία.

Η Φ.— Εἶδες ἐκεῖ ἀπαίτησις! ...

Η Π.— Ἦθ' εἶναι καὶ ὁ Μονθολῶν γιὰ τὴν δικὴν σου μούρη.

Η Φ.— Ἐσπὲς ντὲ γαρί, Σαλόπ, Μπεκάς ...

Η Π.— Σιλὸνς μαιτρέσσα βρῶμα.

Η Φ.— Ἦθ' σὲ ὕβρισω Γαλλιστὶ καὶ Ἀγγλιστὶ ἀκόμα.

Η Π.— Ἐχεις καὶ μούτρα καὶ μιλις; ...

Η Φ.— Μὸν ντιέ, μὸν ντιέ, τί λέρα!

Η Π.— Βοὺ ζέτ, μαντάμ, τρὲ ριντικύλ...

Η Φ.— Κακὴ ψυχρὴ σου ἄμερα.

Η Π.— Ἦθ' σοῦ ἀρπάξω τὰ μαλλιά...

Η Φ.— Βοὺ ζέτ ἐνπερτινάντ...

Η Π.— Βοὺ ζέτ κομμὸν, βοὺ ζέτ κοκκότ, ἐ καὶ ἐν γκουβερ-
 [νάντ.

Η Φ.— Ρέτς, ἄγκλι φέις, μόνκεῦ, οὐίτς καὶ κατεργάρα.

Η Π.— Ὁ χήνα, γκούουζ, στοϊόμπιντ, ἄς, ποῦ θὰ εἰπῇ γαί-
 [δάρα.

(Ἡ μὲ τῆς ἄλλης τὰ μαλλιά μὲ λύσαν συναρπάζει,
 ὁ σκούρ, ὁ σκούρ, ἐλ σὸν φασέ, ὁ Μονθολῶν φωνάζει,
 καὶ μὲς ἴσῳ σάλα γίνεται τρικουβερτος καυγᾶς,
 καὶ ἀνακατεύονται πολλοὶ καὶ ὁ γέρο Καλλιγᾶς,
 ἐνῶ δὲ ὄλον σείεται τοῦ Φασουλῆ τὸ σπητι
 πέφτει μεγάλη κουτσουλῆ ἴσῳ Μονθολῶν τὴ μύτη,
 καὶ στρέφει πρὸς τὴν ὀροφὴν μὲ θαυμασμὸν μεγάλον
 καὶ βλέπει ἀπὸ ἄνω του γελῶντα παππαγάλον,
 καὶ ἀπορεῖ καὶ ἐξίσταται καὶ τὸν σταυρὸ του κάνει
 πῶς ἄραγε ὁ ψιττακὸς εὐρέθη ἴσῳ ταβάνι.
 Πλὴν μετὰ κάμποσα λεπτὰ τὸ μάλλωμα τελειώνει
 καὶ πάλιν ἐπαφρόδιτοι ἐμβαίνουν ἴσῳ σαλόνοι
 αἱ δύο ἀντερᾶστρια μὲ τὰ μαλλιά φριζέ
 καὶ τότε παίτ' ἡ μουσικὴ τὸ μᾶρς τοῦ Βουλανζέ,
 ἐνῶ δὲ ὄλας ὁ χορὸς καὶ ὄλους διαπλέγει
 ὁ νοικοκύρης Φασουλῆς ἴσῳ Περικλέτον λέγει.)

Ο Φ.— Πῶς σοῦ ἐφάνη ὁ καυγᾶς;

Ο Π.— Θαυμάσιος τῶνόντι!

Ο Φ.— Καὶ τῆς δικῆς σου φαίνεται πῶς τῆς πονεῖ τὸ δόντι.

Ο Π.— Δόξα νὰ ἔχη ὁ θεὸς πεῦ ἔγινε τοῦ κόσμου ...

δὲν ξέρεις πόσον χαίρομαι, σ' ὀρκίζομαι ἴσῳ φῶς μου.

Ο Φ.— Καὶ ἡ δική μου, μὸν κονφρέρ, εἰς τὴν στιγμὴν ἀνάδει,
 ἐνῶ προτοῦ σὲ κάθε τί ἐφαίνετο κουτάβι.

Ο Π.— Καὶ τί τιμὴ!.. ἴσῳ Μονθολῶν τὰ μάτια των νὰ ρίξουν..

Ο Φ.— Πιστεύω ἡ γυναῖκες μας πῶς θὰ μᾶς ἀναδείξουν.

Ο Π.— Πραγματικῶς, βρὲ Φασουλῆ, εὐτυχισμένοι χρόνοι!

(Ὁ Μεγαλόσταυρος Τσιγγρός τὸν Φασουλῆν σιμόνει, κομπάζων δὲ καὶ γαυριῶν ὁ Φασουλῆς τὸν πέρνει καὶ εἰς τὸ πλούσιον μπουφῆ σιγὰ σιγὰ τὸν φέρνει.)

Ο Φ.— Ἐλάστενε, σιὸρ Τσιγγρέ, νὰ δῆτε τὰ καλὰ μου ...
σιὸρ μὰ παρὸν ἐξώδεψα τὰ μαλλοκέφαλά μου.

Γιὰ πιῆτε τοῦτο τὸ κρασί νὰ δῆτε τί ἀξίζει! ..
ὡς χίλια φράγκα καθεμιὰ μπουτίλια μου κοστίζει.

Ο ΤΣ.— Τὸ παρκάνετεν θαρρῶ...

Ο Φ.— Σὰς λέγω τὴν ἀλήθεια.

Ο ΤΣ.— Σ' ἐμένα λές, διαδόντρου γυιέ, αὐτὰ τὰ κολοκύθια ;

Ο Φ.— Ἐχω κρασιά, σιὸρ Τσιγγρέ, χιλίων δέκα χρόνων.

Ο ΤΣ.— Ἐχω κι' ἐγὼ δεκαοκτὼ κι' ἐπέκεινα αἰώνων.

Ο Φ.— Ἐχω κι' ἐγὼ εἰκοσιδρό...

Ο ΤΣ.— Ἐχω καὶ κἄτι ἄλλα,
ποῦ τᾶπιναν εἰς τὸν καιρὸ θαρρῶ τοῦ Μιθουσαλά.

Ο Φ.— Ἄ βδτρ σαντέ, σιὸρ Τσιγγρέ...

Ο ΤΣ.— Εὐχαριστῶ, τσιφούτη....

Ο Φ.— Ἄμμ' τί θαρρεῖτε ; . . μόνο σεις πῶς ἔχετεν τὰ πλούτη;
Καὶ τώρα, σὰς παρακαλῶ, ἄς πᾶμε παρῆξω
κι' εἴθε τὸν Μεγαλόστχυρον ὀργήγορα νὰ βρέξω.

(Ἐνῶ οἱ δὴ φιλονεικοῦν περὶ τοῦ τί στοιχίζει
τὸ ἓνα κι' ἄλλο των κρασί, τὸ κοτιλλιὸν ἀρχίζει,
ἀλλὰ οἱ βασιλόπαιδες τὸ στρίβουν ἀπ' τὴ σάλα
κι' ἀκολουθεῖ ὁ Φασουλῆς ὡς κάτω εἰς τὴν σκάλα.
Τὸ κοτιλλιὸν, τὸ κοτιλλιὸν ἀρχίζει ὁσονούπω

καὶ δένονται καθίσματα ἐν ταραχῇ καὶ γδούπῃ,
κι' ἀφρίζει κάθε πετεινὸς καὶ καθεμία κλώσσα
κι' ὡς σύμβολα μοιράζονται καὶ κέρτα καμπόσα,
κι' ἐνῶ στιγμὰς οἱ χορευταὶ διέρχονται ὀδύϊας
ἐξαίφνης διὰ τὸν Ζερὺ τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας
τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικλῆ τσακόνονται ἢ κόραις,
φωνάζει δὲ ὁ Δαμαλᾶς «ὦ τέμπορα ! ὦ μόρες!»
Καὶ ἄλλος νέος γίνεται καυγᾶς περὶ ἐρώτων
καὶ ὄλοι τρέχουν πρὸς αὐτὸν μετὰ κραυγῶν καὶ κρότων,
κι' ὁ πακπαγάλος τοῦ Ζερὺ τὴ μύτη κουτσουλᾷ
κι' αὐτὸς τὸν βλέπει ἐκθαμβὸς καὶ μόνος του γελᾷ.)

(Ἐνῶ δὲ τόση σύγχυσις καθ' ὅλα ἐπεκράτει
κι' ἔξω φρενῶν ὁ Δαμαλᾶς ἐφαίνετο πῶς ἦτον.
Ἄλλη σκηνὴ τρομακτικὴ τὸν οἶκον συνταράττει..
τὰ Φασουλάκια πιάνονται κι' ἐκεῖνα μετὰ τῶν.
Κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς χωρὶς καιρὸν νὰ χάνη
ἓνα κλυστήρι ὁ καθεὶς γεμίζει μὲ μελάνι,
καὶ μὲς 'στὴ σάλα τοῦ χοροῦ μὲ τὸ κλυστήρι τρέχουν
κι' ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς ἀδιακρίτως βρέχουν
καὶ τότε πρὸς συγχύζονται μικρῶν μεγάλων γλώσσαί,
γκρεμίζονται, τσακίζονται, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
μαλλιά κουδάρια γίνονται ἰθαγενεῖς καὶ ξένοι,
καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα καταμουντζουρωμένοι,
ὁ δὲ δεσπότης Φασουλῆς μετὰ ὀξέος τόνου
εἰς τοὺς προσκεκλημένους του φωνάζει « καὶ τοῦ
[χρόνου.] »

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ἄφου πολλοὶ τὰ ἔβαλαν μ' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ
καὶ 'στὸν Ρωμῆδὸν συνδρομητὰς ἐγγράφουν ὅταν θέλουν,
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ λέγω σοβαρὰ
πῶς ὅσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν
καὶ πληρωμῆς ἀπόδειξιν ὁ ἴδιος δὲν τοὺς κάνω,
γιὰ τούτους δὲν ἐνέχεται ἡ μούρη μου καθόλου,
κι' ἄς μὴ φορτόνωνται συχνὰ 'στὴ ράχη μου ἀπάνω,
νὰ μὴν τοὺς στείλω ἀναυλα κι' ἐγὼ κκτὰ διαδόλου.

Σειρὰς Ρωμῆδὸν ζητεῖτε μιὰς πενταετίας ; ..
'στὸ βιβλιοπωλεῖον πωλοῦνται τῆς Ἑστίας.
Τὴν ἱστορίαν δ' ὅλην αὐτῶν τῶν πέντε χρόνων
ἀντὶ δραχμῶν πενήντα θὰ σὰς τὴν δώσουν μόνο ν.

Γεώργιος ὁ Δαναρᾶς, ἀγαπητὸς Βολιώτης,
καὶ φοιτητῆς ἐξάριτος ἐκ τῶν εὐμαθεστάτων,
τῆς Νομικῆς ἐγένετο διδάκτωρ ἐν ταῖς πρώτοις
ἐν μέσῳ ἀνευφημιῶν καὶ χειροκροτημάτων.

Ρωμῆδὸν Ἡμερολόγιον
μὲ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τῆς Ἑστίας ἔρρισκεται τὸ βιβλιοπωλεῖον,
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
ὅπου θαρρῶ πῶς ὅλους σας πολὺ ἐνδιαφέρει....
λεπτὰ πενήντα ἢ τιμὴ, καθὼς καθένας ξέρει.

Κονιὰν τοῦ Τρίπου ἔξοχον πωλεῖται 'στοῦ Πετράκη,
'στοῦ Ναύλερη καὶ 'στοῦ Πυρρή καὶ 'στοῦ Παππαγιαννάκη,
'στοῦ Ζησιμᾶ, 'στοῦ Μπάλλα, 'στοῦ Φράγκου τοῦ μπακάλη,
κι' ὅσο κι' ἂν πίνης δὲν κτυπᾷ ποτὲ εἰς τὸ κεφάλι.
Πρὸς δὲ Νεμέας, Μυκηνῶν καὶ Σικυῶνος οἶνοι,
ποῦ ἀμβροσίαν ὁ καθεὶς νομίζει ὅτι πίνει.

Ὁ Ρωμῆδὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἑκνοδοχεῖον Εὐδη, — δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ζῦδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.